

Novus gif

Jérémy Henry

Ook verschenen:

Kristalzee: De zeis van Alak

Auteur: Jérémy Henry

ISBN: 9789464055580

Omslagontwerp: E-Django Designs, enricadjango@gmail.com

Uitgeverij:

  J  r  my Henry

Novus gif

Jérémy Henry

Twaalf jaar geleden

‘Kom op, rij eens wat sneller. Dit is een zaak van leven of dood!’ De grijze Mercedes probeerde zich stapvoets een weg te banen door de mensenmassa. Achterin de auto zat een goed geklede man. De man, Wessel, had een licht getinte huid, diepbruine ogen die een goede combinatie vormden met zijn gitzwarte haar en een bril met een donker montuur om het af te maken. Hij keek geërgerd op zijn horloge. Als deze rit nog lang duurde zou hij te laat komen, iets wat hij zich absoluut niet kon veroorloven! De chauffeur draaide zich half om in zijn stoel. ‘Sorry meneer, maar met zoveel mensen kan ik echt niet sneller.’ Wessel haalde gefrustreerd zijn hand door zijn haren en keek naar buiten. ‘Weet je wat, ik ga wel lopen! Dat is nu toch sneller.’ Voordat de chauffeur kon protesteren pakte Wessel zijn koffer, maakte deze met handboeien vast aan zijn hand en verliet de auto. Niemand keek op of om terwijl hij geïrriteerd mensen aan de kant duwde om erdoor te kunnen. Iedereen was slechts gefixeerd op één ding: de gigantische raket die het hele blikveld in beslag nam.

Ondanks zijn haast kon Wessel het niet laten om een paar bewonderende blikken op het gevaarte te werpen. De Novus-001 was een van de vele evacuatieschepen die gebouwd waren om de aarde te ontruimen. Het schip torende hoog uit boven de omliggende fabriekspannen, waardoor het nog imposanter leek dan het al was. De Novus-1 bevatte een van de nieuwste technologische vooruitgangen: de geavanceerde koelcellen zouden de passagiers in leven houden tot de aankomst bij de Evelon. Maar hoe groot of geavanceerd de evacuatieschepen ook waren, er zou gewoonweg niet genoeg plek zijn voor iedereen op aarde. Gelukkig hoefde niemand dat te weten behalve de hoge overheidsfunctionarissen. Wessel was één van hen. Hij was minister van Volksgezondheid voordat alles in het jaar 2051 veranderde. Toen de overheden te horen kregen dat

de planeet die de mensheid al zolang hun thuis noemden niet lang meer te leven had. Wessel had echter geen reden om zich zorgen te maken, als overheidsfunctionaris was hij namelijk verzekerd van een plek op de Novus-001. Zijn leven zou verdergaan tussen de sterren.

Wessel kon het zich echter niet veroorloven te blijven staren naar de glorie van het schip. Het lanceerschema had namelijk een strikte deadline en hij was niet van plan om achter te blijven! Hij wurmde zich door de rijen mensen tot hij de zwaarbewaakte ingang van het schip bereikte.

Een bewaker kwam op hem afgestapt. 'Minister, goed dat u er bent. We waren al bang dat u het niet zou halen, de anderen verwachten u op de brug.' Hij gebaarde dat Wessel door mocht lopen. 'Ik zou ze maar snel opzoeken als ik u was, we vertrekken over een half uur precies. Zorg dat u zich op tijd in uw koelcel bevindt.' Wessel bedankte de bewaker en begaf zich naar de lift in het midden van de raket.

Eenmaal aangekomen bij de lift werd Wessel ontvangen door een peloton militairen, de leider begroette hem. 'Mijn verontschuldigen voor de drukte, minister, maar we moeten ervoor zorgen dat u veilig op de brug aankomt. Volgt u ons maar.'

Wessel volgde de militairen de lift in en er volgde een ongemakkelijke stilte. 'Ik kan niet geloven dat het vandaag daadwerkelijk gaat gebeuren,' hoorde hij een van de militairen fluisteren. Wessel voelde de rillingen over zijn rug lopen, niemand van hen had kunnen voorspellen dat ze deze dag zouden meemaken. De lift kwam langzaam tot stilstand, de deuren sprongen met een zacht gezoem open en Wessel liep de brug van de Novus-001 op.

Het was druk op de brug, mensen liepen gehaast heen en weer tussen verschillende computerschermen. Iedereen was zich aan het voorbereiden op de lancering en de reis die daarop zou volgen. 'Minister, heeft u uiteindelijk toch besloten om op te

komen dagen?’ Een breedgeschouderde militaire figuur stapte op Wessel af. De man was twee koppen groter dan Wessel, hij was bijna twee meter lang en keek met een dringend paar bruine ogen op hem neer.

‘Het spijt me,’ zei Wessel. ‘Maar die mensenmassa buiten maakt het best moeilijk om hier te komen, iedereen wil de eerste lancering van een Novus-schip zien.’ Hij trok een van zijn wenkbrauwen op. ‘En u bent?’ Met tegenzin stak de generaal zijn hand uit. ‘Generaal Youri. Ik zou wel kunnen zeggen dat het aangenaam is om kennis te maken, maar dan zou ik liegen. Ik kan niks met laatkomers, wat het excuus ook is.’ Youri kneep zijn ogen samen. ‘Heeft u het meegenomen?’ Wessel knikte. ‘Ik zou hier niet binnen zijn gekomen zonder de data,’ zei hij glimlachend.

Youri keek hem met een ijzeren blik aan. ‘U kunt er wel om lachen, maar zonder deze coördinaten komen we nergens. Kunt u zich voorstellen wat er was gebeurd als u niet was komen opdagen?’

Geërgerd gebaarde Wessel naar de koffer. ‘Nou ja, ik ben er nu toch.’ Voordat Youri kon antwoorden ging er een alarm af; het was tijd.

Wessel volgde de generaal naar de koelcellen en zocht de cel met zijn naam erop. Hij wist dat zodra hij in een cel stapte hij voor een lange tijd zou slapen. Hij en alle anderen op het schip zouden pas over zes jaar weer wakker worden, ver weg van aarde en bijna niet verouderd. Terwijl hij in zijn koelcel stapte dacht hij aan het leven dat hem te wachten zou staan op de Evelon. Een klein deel van de mensheid zou op het schip voortleven en een nieuw thuis zoeken tussen de sterren. Nu Wessel de temperatuur in zijn cel voelde zakken en hij langzaam in slaap viel, schoot nog een gedachte door zijn hoofd: de grote hoeveelheid aan uitlaatgassen van de Novus-schepen zouden de lucht op aarde vergifigen, de mensen die achterbleven zouden het waarschijnlijk niet overleven. Maar ach, dat is niet mijn probleem, dacht hij optimistisch. Toen viel hij in een lange, droomloze slaap.

Hoofdstuk 1

De zware, ijzeren deur van het magazijn ging met een ijzingwekkend geluid open. Het heldere licht van een zaklamp verlichtte de donkere, met stof gevulde ruimte. Een jongeman met een gasmasker op stapte door de deur naar binnen en keek in het rond. De opslagruimte van het verlaten ziekenhuis bestond uit vele rijen hoge rekken, elk tot aan de rand toe gevuld met medicatie. Het gasmasker van de jongeman was gemaakt van doorzichtige kunststof, waardoor zijn blikveld niet door het masker belemmerd werd.

De persoon achter het masker was James, een lange, licht getinte jongeman met kort, bruin haar en diepbruine ogen. Hij droeg een paar stevige wandelschoenen in combinatie met een gescheurde, met aarde bevelkte spijkerbroek en een zwart, opvallend vest. James haalde opgelucht adem, nam het masker af en bond het vast aan zijn riem. Zo diep in de kelders van het ziekenhuis was de mist blijkbaar nog niet gekomen. Hier kon hij voor nu tenminste even normaal ademen zonder een masker op te hoeven. Maar James kon niet te lang blijven treuzelen, hij had immers maar één doel: medicijnen halen voor iedereen in het dorp. Hij liep door de opslagruimte terwijl hij zijn rugzak vulde met verbanden, medische alcohol, antibiotica en verschillende dozen pijnstillers. Er was echter nog andere medicatie die hij te pakken moest zien te krijgen voor mensen in het dorp met specifiekere problemen. Deze medicijnen zaten waarschijnlijk veilig achter slot en grendel in de opslagruimte verderop. James liep naar de ijzeren deur die naar de tweede opslagruimte leidde, pakte de klink vast en gaf hem een flinke ruk. Op slot. James schudde zijn hoofd en glimlachte in zichzelf. Natuurlijk was de deur op slot, het kon ook nooit een keer makkelijk zijn. De deur was te zwaar om open te breken, er zat dan ook niets anders op dan rondkijken of er ergens een sleutel lag.

James liep naar een verzameling bureaus die in een hoek van de kamer stonden. Als er ergens een sleutel zou liggen dan zou het

hier wel zijn. Hij trok verschillende lades open en bladerde door een stapel papieren heen op zoek naar de sleutel. Hij vond niet veel van waarde, wat inventarisatiepapieren en oude facturen. Na een tijdje rommelen in de bureaulades vond hij eindelijk de sleutel onder een stapel pennen. Hij begaf zich naar de deur, stak de sleutel in het slot en opende de deur soepel met een zachte klik.

De tweede opslagruimte was een stuk schoner, waarschijnlijk omdat deze in tegenstelling tot de vorige nog niet was leeggeroofd door een van de bendes die hier soms een pitstop maakte. De kamer was kleiner maar vooral ook een stuk koeler dan de eerdere ruimte, waarschijnlijk om de aanwezige medicatie in een goede staat te houden. Mooi zo, dacht James. Zo bleven de medicijnen die hij niet mee kon nemen tenminste goed. Nu hij de sleutel van de deur had was er immers geen kans dat een van de bendes deze plek ook zou kunnen beroven. Hij schrok op door een verre knal, waarschijnlijk donder van een storm die hij op de heenweg aan de horizon had gezien. Het werd tijd om aan het werk te gaan.

Op de muur naast de ingang hing een plattegrond van de ruimte met daarbij een catalogus van de aanwezige medicatie. James bekeek de catalogus en ging snel op zoek naar de benodigde spullen: een voorraad insuline voor de mensen met suikerziekte, tabletten tegen de migraines en nog wat medicatie voor mensen die wat maagklachten hadden gekregen na het eten van rot vlees. Na een tijdje zoeken had James alle benodigde spullen verzameld. Alles wat hij nu nog moest zien te vinden was een extra inhalator voor het geval dat die van Jim, een van zijn vrienden, kapotging. Inhalatoren zou hij echter op een hogere verdieping van het gebouw moeten zoeken.

Op de vijfde verdieping van het ziekenhuis keek James even door een van de vele ramen. Vanwaar hij stond had hij uitzicht over de gehele stad. De grijze, kale straten strekten zich uit zo ver als het oog kon reiken, wat eigenlijk niet heel ver was. De

gebouwen die vijftig meter verderop stonden waren slechts een schim omdat ze opgeslokt werden door een dikke, giftige mist. Alles wat ooit mooi was aan de aarde, was anders na de Novus-lancerings. De uitlaatgassen van de vele evacuatieschepen bevatten vele giftige deeltjes, die als pollen in de lucht waren blijven hangen. De bomen op aarde waren niet in staat om de deeltjes uit de lucht te filteren, waardoor de aarde na de lancerings was gehuld in een constante, giftige mistbank. De overheden wisten dat de aarde door de mist onleefbaar zou worden, maar het menselijk ras moest gered worden. Het maakte de wereldleiders niet uit dat ze de aarde vergiftigden, zij waren immers allemaal gegarandeerd van een plek op de Evelon. Waar eerst groene bossen waren hadden de bomen een grimmig uiterlijk gekregen, de bladeren verschrompeld en verdord. Nog maar een fractie van de bomen in de nabije bossen had zijn kleur behouden. De meeste dieren waren aan de gassen overleden. Alleen het milieu onder water, waar de mist niet kon komen, was in stand gebleven. Mensen waren er ook al amper, een klein deel van de mensheid was met de Novus-schepen naar de Evelon gegaan. De rest was in de eerste maanden na de lancerings overleden aan de groeiende concentratie gifstoffen in de lucht. Alleen mensen die een gasmasker te pakken konden krijgen, hadden het overleefd. En de gevechten om de maskers hadden op zichzelf al veel mensen het leven gekost. Van de Evelon konden ze geen hulp meer verwachten, de mensen daar gaven niet meer om hen en de stervende planeet waarop zij verbleven.

James liep door een doolhof van gangen terwijl hij de vele borden volgde die hem naar de apotheek zouden leiden. Er was geen tijd te verliezen nu hij de donder van de storm in de verte steeds dichterbij hoorde komen. Het orkaanseizoen was kortgeleden weer begonnen en de stormen waren in de afgelopen weken steeds meer in hevigheid toegenomen. Aan het einde van de gang zag James de apotheek en liep ernaartoe. Al snel vond hij een doos met inhalatoren en stopte deze in zijn

rugzak. Zonde om er maar één mee te nemen, dacht hij. Nu hadden ze tenminste een mooie voorraad.

Hij liep terug naar de motor die hij in een steeg achter het ziekenhuis had geparkeerd. Een oude Harley die hij van zijn vader voor zijn negentiende verjaardag had gekregen. Hij had hem later in een dieprode kleur overgespoten. Ook had hij hem uitgerust met meerdere draagtassen voor langere reizen en hem laten ombouwen tot een elektrische motor, zoals met zoveel oudere voertuigen was gedaan. Aan weerszijden van het voertuig zaten twee kleine, rechthoekige zonnepanelen. Hierdoor leek het alsof de motor een rare set vleugels had. Vrijwel alle auto's, vrachtwagens, motoren en andere landvoertuigen die na 2030 waren gemaakt, waren uitgerust met zeer sensitieve, uitklapbare zonnepanelen om het gebruik van fossiele brandstoffen sterk te verminderen. De zonnepanelen waren verbonden aan de accu en de motor, zodat de voertuigen overal opgeladen konden worden. Zelfs met de mist was de zon toch nog sterk genoeg om de zonnepanelen te laten werken. Het opladen ging misschien niet supersnel, maar het was wel effectief. James stopte de gevonden medicijnen in de tassen die aan het voertuig bevestigd waren, klapte de kleine zonnepanelen in, startte de motor en reed met een zoemend geluid weg. Terwijl hij door de lege, mistige straten reed hoorde hij de storm uit de verte dichterbij komen. Hij zou de reis naar het dorp, dat ongeveer vijftig kilometer verderop lag, niet redden als hij daarin terechtkwam. Daarnaast wilde hij niet riskeren de medicijnen te verliezen, doordat hij in de storm makkelijk kon slippen. Hij zou ergens moeten schuilen en wachten tot de storm overtrok. Het voordeel was dat de mist na een goede regenbui tijdelijk weg zou zijn. De regendruppels vermengden zich namelijk met de gifdeeltjes, zodat de deeltjes neersloegen en de mist verdween. Na een paar uur zou het water echter weer verdampen of in de grond trekken, wat ervoor zorgde dat de deeltjes weer in de lucht terecht zouden komen. Het was misschien tijdelijk, maar wel een welkome afwisseling van het normale tafereel.

James keek vlug om zich heen en besloot te stoppen bij een oud schoolgebouw. Het gebouw zag er gehavend uit, maar leek stevig genoeg om de storm in uit te zitten. James liep naar de ingang van het gebouw, een deur zat er niet meer in. Waarschijnlijk was die vernield tijdens de eerste plunderingen. Hij zocht een comfortabele plek uit in een van de klaslokalen, zette zijn rugzak neer en ging zitten. Buiten begon het al te regenen en het zag ernaar uit dat hij hier een tijdje zou moeten blijven. Terwijl de storm langzaam heviger werd dwaalden zijn gedachtes weg naar de tijd van de Novus-lanceringen.

Hij wist het nog als de dag van gisteren. Op 26 maart 2064 riep zijn vader hem en zijn zus naar binnen voor een of ander belangrijk bericht van de overheid. Het bleek echter niet zomaar belangrijk, maar zelfs wereldomvattend te zijn. Wetenschappers over de hele wereld spraken erover. De zon begon een verhoogde hoeveelheid straling uit te scheiden. Ze waren het er allemaal over eens dat de verandering maar één ding kon betekenen; er vond een verhoogd aantal reacties plaats in de kern van de zon. De verjaring van de zon was aan het versnellen! De hoeveelheid reacties zou blijven toenemen totdat alle waterstof in de kern op zou zijn. Dit zou ervoor zorgen dat de zon zoveel in omvang toe zou nemen dat de aarde verbrand en vervolgens opgeslokt zou worden. Normaal zou dit pas over ongeveer vijf miljard jaar moeten gebeuren, maar met de toename van activiteit in de zon zou dit veel sneller gebeuren. Wetenschappers konden maar geen verklaring vinden voor de plotselinge toename van reacties in de kern van de zon. Eén ding was echter zeker: de zon zou veel sneller uitzetten dan verwacht, al rond het jaar 2096! Na dit nieuws begon het werk aan project Evelon. Alle overheden van de hele wereld moesten samenwerken aan de bouw van de Evelon: een gigantisch ruimtestation dat het menselijk ras naar een nieuwe aarde zou kunnen dragen. Toen de overheden niet genoeg geld meer hadden bood Novus, een ruimtevaartorganisatie en grootste multinational van de wereld, aan om mee te helpen. Terwijl de overheden al hun tijd in de Evelon staken, die op een

veilige afstand bij Saturnus lag te wachten, zorgde Novus voor de bouw van honderden evacuatieschepen die mensen naar de Evelon zouden vervoeren. De mensheid had een plan. De onzekerheid begon na de lancering van de eerste lichter Novus-schepen, een groep van vijftig schepen die vanaf verschillende plekken op de wereld gelanceerd waren. Na deze lanceringen begonnen mensen ademhalingsproblemen te krijgen. Eerst dacht iedereen dat het met de zon te maken had, maar al snel kwamen wetenschappers erachter dat het de uitlaatgassen van de Novus-schepen waren die gifstoffen uitscheidde. Mensen begonnen zich zorgen te maken: dit was slechts de eerste lichter schepen. Hoe erg moest het wel niet zijn na tien of twintig lanceringen? De wereldleiders wisten de orde te behouden met het argument dat iedereen de aarde ging verlaten, het was slechts een kwestie van wanneer dat zou zijn. De echte chaos brak los toen een goedgezinde Novus-medewerker bestaande van project Evelon aan de pers lekte, er zouden namelijk lang niet genoeg schepen zijn om iedereen van de aarde af te krijgen. Er kwamen rellen tussen mensen die uit alle macht een plek op een Novus-schip wilden krijgen. Sommige schepen baseerden hun passagiers op genetische aanleg, andere verkochten plekken aan de hoogste bieder. Tijdens de laatste lanceerrondes brak de hel los, groepen mensen bestormden de nog vrije raketten of vermoordden iedereen op een volle raket om plaats voor zichzelf en zijn naasten te creëren.

James keek op, de storm was inmiddels overgewaaid. Het had weinig zin om nog langer te blijven en de medicijnen moesten terug naar het dorp. Toen hij de snelweg opreed richting het dorp dacht hij terug aan de tijd voor het nieuws dat de wereld zou vergaan. Het was een betere tijd, waarin hij gewoon nog als student bij zijn vader in het familiebedrijf werkte om zijn studie elektrotechniek te kunnen betalen. Een tijd waarin hij in het weekend nog weleens door de bossen in de buurt liep en 's avonds met zijn vrienden ging stappen. Dat was een betere tijd, maar er was geen enkele manier om het terug te draaien.

Hoofdstuk 2

Het dorp Acra was gelegen in een groot open veld in de bossen waar vroeger een oude sportclub was. De gemeenschap bestond uit enkele tientallen mensen die verbleven in vijf grote, grijze, oude sporthallen die met behulp van kunststof tunnels met elkaar verbonden waren. De bewoners van Acra verbleven in de woonvertrekken, een sporthal waarin ze met hout van de omringende bossen kleine vertrekken voor iedereen hadden opgezet om de mensen wat privacy te geven. De mensen verkregen voedsel uit een zelfgemaakte viskwekerij, die ze in de nabije rivier hadden opgezet. Het onderwatermilieu werd immers niet aangetast door de mist. Het merendeel van het voedsel werd echter verbouwd in de grootste hal, waar ze verschillende akkers hadden opgezet door de zaal te vullen met aarde. Op de akkers verbouwden ze verschillende soorten groenten zoals bieten, snijsla en spinazie. Daarnaast verbouwden ze een grote hoeveelheid aardappelen en hadden ze een kleine hoeveelheid aan fruitbomen staan. Een deel van het verbouwde voedsel gaven ze aan de vissen in de kwekerij, zo verspilden ze niks en kregen ze ook nog eens wat afwisseling op het menu. Het leven in Acra was misschien niet zo goed als voor de Novus-lanceringen, maar voor James was het zijn thuis. Hij zette zijn motor neer op de oude parkeerplaats en liep naar de ingang. De ingang van Acra bestond uit een geïmproviseerde sluisdeur. De sluis bestond uit een lange gang met ijzeren wanden waar aan beide uiteinden een schuifdeur bevestigd was. De giftige mist werd door een ventilatiesysteem naar buiten gezogen terwijl de lucht vanuit de hal de sluis vulde. Zo kwam de giftige damp van buiten tenminste niet in het dorp terecht. James wachtte totdat de lucht in de sluis gefilterd was en liep de centrale hal binnen. De centrale hal was het middelpunt van Acra. Door de zaal waren verschillende kramen en kleine hutten opgezet, zodat de zaal het uiterlijk van een dorpsplein had. Er bevonden zich verschillende werkplaatsen waar er van materialen die ze in de stad vonden nieuwe werktuigen konden worden gemaakt. Er was zelfs een bar waar

de mensen 's avonds bij elkaar kwamen om hun verhalen te delen. Ook bevond zich in de hal een grote keuken, waar iedere dag voor iedereen werd gekookt; het was immers makkelijker om voor iedereen in het dorp hetzelfde klaar te maken. Op deze manier kon het beschikbare eten ook beter gerantsoeneerd worden in tijden van schaarste. Aan de andere kant van de hal lag de ziekenboeg en de ingang naar het magazijn waar hun reserves werden opgeslagen.

James liep door de hal richting de ziekenboeg om zijn gevonden medicijnen af te geven. Alles wat gevonden werd in de buitenwereld werd eerlijk verdeeld over de inwoners van Acra. Het was rustig in de centrale hal. De meeste mensen waren op dit tijdstip aan het werk op de akkers en in de viskwekerij, anderen waren net zoals James de omgeving aan het doorzoeken. Niet dat er nog veel bruikbare spullen over waren nu ze negen jaar lang dezelfde stad aan het doorzoeken waren. Ze moesten steeds verder van Acra reizen om nog nuttige materialen te vinden. Eten hadden ze genoeg en voor bouwmaterialen konden ze gewoon wat bomen in de buurt omkappen, alleen medicijnen waren een probleem. De meeste apotheken en ziekenhuizen waren na de lanceringen geplunderd, alleen beveiligde opslagruimtes in grotere ziekenhuizen waren het geweld bespaard gebleven. Vanuit het kleine gebouw kwam een gestalte hem al tegemoet gelopen. 'Ha James, alweer terug, zie ik.'

Het was Jim, de hoofdarts van Acra. Jim was een statige man met kort, zwart krullend haar en bijpassende zwarte bril, hij had een set stoppelige bakkebaarden en een over het algemeen vriendelijke uitdrukking. Toen Acra gevormd werd had hij het op zich genomen om een aantal bewoners van het dorp op te leiden tot volwaardige dokters, voor zover hij dat in zijn eentje kon doen natuurlijk. James had zelf ook een aantal lessen bij hem gevolgd, maar was er al snel achter gekomen dat hij niet zo handig was als het om precisiewerkzaamheden in het menselijk lichaam ging. James hield de tas omhoog waarin de medicijnen zaten. 'Tuurlijk, ik blijf toch nooit lang weg. Ik heb nog wat

meegenomen ook.' Hij hield de tas voor zich uit en Jim keek hem dankbaar aan.

'Kijk eens, hier kunnen we wat mee!' zei Jim enthousiast. 'Wat zouden we toch zonder je moeten.' James lachte. 'Ach, iedereen kan wel wat medicijnen oppikken, toch? Zo moeilijk is het niet. Niet iedereen kan echter doen wat jij doet, gebroken benen repareren en dat soort dingen.'

Jim wuifde het compliment weg. 'We doen allemaal gewoon ons werk, James. Weet je zeker dat je niet nog eens een les wil volgen?' James lachte. 'Ik denk dat ik het opensnijden van mensen maar aan jou overlaat.' Hij wachtte totdat Jim de tas aannam, maar tot zijn verbazing schudde die zijn hoofd.

'Je kunt die spullen beter in het magazijn leggen,' zei Jim. 'Op dit moment hebben we in de ziekenboeg nog genoeg liggen, dus we kunnen die medicijnen maar beter op een veilige plek bewaren.'

James knikte. 'Wat jij wilt,' zei hij terwijl hij nog even in de tas rommelde. 'Ik heb trouwens wel nog wat voor jou persoonlijk meegenomen.' Hij haalde de doos met inhalatoren uit de tas. 'Ik denk dat je dit wel kan gebruiken.'

De ogen van Jim lichtten op toen hij de doos zag. 'Je hebt er een gevonden!' James wees naar de doos. 'Ik vond het zonde om de rest ervan achter te laten, dus heb ik de hele doos maar meegenomen.'

Dankbaar keek Jim hem aan en hij stopte de inhalator in zijn zak. 'Dank je, dit helpt echt.'

'Ach, het is het minste wat ik kan doen,' zei James terwijl hij de arts aankeek. Jim was als kind nooit over zijn astma heen gegroeid, daarom had hij altijd een inhalator bij de hand om zijn medicijnen in te nemen. Vroeger vormde het geen probleem, maar met de giftige dampen buiten was het voor hem door de jaren heen alleen maar gevaarlijker geworden om naar buiten te gaan. Waar andere mensen ziek werden van een kleine dosis gifgas zou Jim het waarschijnlijk niet overleven. Hij bleef daarom altijd zo ver mogelijk uit de buurt van de sluisdeuren en ging alleen mee op expedities als het echt niet anders kon. In Acra was hij weliswaar veilig, maar naar buiten gaan was voor hem

zeker geen optie. James keek achterom de zaal door. 'Ik ga maar weer, denk ik. Ik moet Joyce nog vinden.'

'Snap ik, ik moet ook maar weer eens aan het werk. Tot later, James.' Nog even keek hij Jim na, daarna draaide James zich om en liep de zaal door.

'Kon je niet wat langer wegblijven? Ik had het net zo naar mijn zin,' hoorde James achter zich. Hij draaide zich om en was blij verrast om te zien dat het Robbert was. Robbert was de oudste vriend van James, ze kenden elkaar nog van voor de lanceringen. Terwijl James technischer gericht was en vaak moeilijke problemen in Acra oploste, had Robbert meer de mentaliteit van een klusjesman. Hij was misschien niet zo slim als James en soms wat impulsief, maar hij was zeer goed in het oplossen van problemen op de simpelste, maar vaak ook effectiefste manier als James weer eens te moeilijk nadacht. Hij was een kop kleiner dan James, maar compenseerde dat met een flinke set spieren. James was zelf niet zwak, maar van Robbert zou hij in een gevecht waarschijnlijk niet kunnen winnen. Op zijn hoofd had Robbert kort, warrig lichtblond haar met lichtbruine ogen. Hij had een lichte knik in zijn neus die ooit gebroken was geweest. Hij droeg een camouflagevest van het leger in combinatie met een versleten broek die op meerdere plaatsen met lappen gerepareerd was.

James glimlachte. 'Zo snel ben je toch echt niet van me af, hoor,' zei hij. De vrienden barstten in lachen uit. Robbert klopte James op zijn schouder. 'Heb je nog wat gevonden daarbuiten?' vroeg hij.

'Jazeker,' zei James. 'De tweede opslagplaats was nog helemaal onaangetast. Ik kon niet alles meenemen wat er lag, maar als we er meer mensen op af sturen hebben we genoeg medicijnen om ons voor een lange tijd te kunnen voorzien.'

'Dat is maar goed ook,' zei Robbert. 'Kom, ik loop wel met je mee naar het magazijn.' De twee liepen door een kunststof tunnel naar een van de andere hallen. Het magazijn was een andere oude sporthal die de bewoners van Acra compleet hadden leeggeruimd om als opslagruimte te dienen. In de hal

stonden aan de linkerkant kratten met eten opgestapeld, de kratten waren verzegeld om het eten zo lang mogelijk goed te houden. Aan de rechterkant stonden dozen vol bouwmaterialen klaar, voor het geval ze het dorp wilden uitbreiden of als er ooit noodreparaties uitgevoerd moesten worden. James en Robbert liepen naar de krattentorens in het midden van de zaal, waar alle medische spullen lagen opgeslagen. James pakte een lege krat, maakte zijn rugzak open en begon de gevonden medicijnen in de krat te stoppen.

‘Hoe ben je de storm eigenlijk doorgekomen?’ vroeg Robbert.

‘Die stormen zijn niet niks.’

‘Ik ben maar gaan schuilen in een of ander oud schoolgebouw,’ antwoordde James. ‘Als ik door de wind of de regen geslipt was met de motor en zo de medicijnen kapot zou hebben gemaakt was de hele trip voor niks geweest.’

‘Een slimme keus. Misschien moeten we straks maar eens teruggaan en kijken of we wat meer mee kunnen nemen. Het kan geen kwaad om alvast een voorraad aan te leggen.’

James ging akkoord. ‘Als we vanavond gaan kunnen we ’s nachts reizen, dan vallen we minder op voor de bendes.’

‘Goed idee,’ zei Robbert. ‘We kunnen beter meteen Walter op de hoogte stellen.’

Ze liepen door verschillende tunnels heen richting de woonvertrekken. In de hal waarin de vertrekken zich bevonden waren door de jaren heen verschillende houten hutten opgezet om alle inwoners van Acra een eigen verblijf te geven. De kleine hutten waren zo gebouwd dat ze op elkaar gestapeld konden worden; op deze manier konden ze extra huizen bijbouwen als er ooit nieuwe mensen in het dorp kwamen wonen. Alle verblijven waren verbonden door een netwerk van kleine steegjes en loopbruggen voor de hoger gelegen vertrekken. De hutten zelf hadden een vrij simpele uitstraling, ze waren rechthoekig van vorm en bestonden uit twee à drie kamers, afhankelijk van de grootte van het aantal mensen dat er verbleef. Iedere hut had een kamer met een kleine zithoek en eettafel, de andere kamers waren slaapvertrekken. Alleen de

vertrekken van Walter, de leider van Acra, waren groter omdat alle administratieve werkzaamheden van Acra er plaatsvonden. Alles wat het dorp binnenkwam moest namelijk aangegeven worden, zodat alle materialen en voedingsmiddelen geïnventariseerd konden worden.

James en Robbert liepen naar de ingang van Walters vertrekken. Het was een groot, rechthoekig, houten gebouw met twee verdiepingen. Op de begane grond bevonden zich verschillende kantoren waar een aantal mensen druk heen en weer aan het lopen waren om alle zaken van het dorp op orde te krijgen. Vandaag werd er op de akker geoogst en ze moesten precies weten hoeveel voedingsmiddelen ze verkregen. Op de eerste etage bevonden zich Walters persoonlijke vertrekken die dezelfde inrichting hadden als ieder ander verblijf in het dorp. Dat hij de leider was betekende echter niet dat hij van privileges kon genieten, Walter was een simpele man en luxe vond hij slechts een verspilling van waardevolle materialen.

Walter zat in de kantoorruimte aan een bureau te werken, het was een kleine, al wat oudere man met een rond hoofd vol met grijze haren waar her en der al kale plekken begonnen te vormen. Hij had een serieuze uitdrukking op zijn gezicht waardoor zijn vele rimpels zichtbaar werden die normaal verborgen bleven achter zijn ronde brillenglazen. Walter keek op en glimlachte toen hij de twee zag binnenkomen waardoor er nog meer rimpels zichtbaar werden. 'James, mijn jongen, alweer terug?' zei hij. 'Hoe was het daarbuiten? Ik hoop niet dat je te veel problemen bent tegengekomen.'

'Nee hoor. Er is meer nodig dan een kleine storm om mij tegen te houden.'

Walter lachte. 'Zo mag ik het horen.' Hij trok echter snel een serieuze blik. 'En de opslagruimte, was daar nog wat te vinden?' 'Er liggen genoeg medicijnen om Acra wel een paar maanden te kunnen voorzien, misschien wel langer als alles hier goed gaat,' zei James. 'Robbert en ik zijn van plan om straks weer terug te gaan om de rest van de spullen op te halen, er lag te veel om in mijn eentje mee te kunnen nemen, maar met meer mensen moet het wel lukken.'

‘Goed idee, ik stuur er vanavond wel een groter team op af om alles wat er ligt mee te nemen. Voor jullie twee heb ik een andere klus.’ Walter gebaarde naar de uitgang van het kantoor. ‘Volg mij maar.’

Verbaasd liepen de twee achter hem aan, wat kon er nou belangrijker zijn dan de medicijnen?

Met zijn drieën liepen ze door de doolhof van smalle steegjes en loopbruggen richting de machinekamer. Die was gelegen in de kleinste van de vijf hallen en was de belangrijkste zaal van het dorp. Acra verkreeg elektriciteit doordat ze zichzelf aangesloten hadden op een netwerk van oude windmolens die zich net buiten het terrein bevonden. Door ondergrondse kabels van de molens naar het dorp aan te leggen, hadden ze een constante voorraad aan elektriciteit voor de verlichting van de akkers, de verwarming in de huizen en het laten draaien van de overige apparatuur. Voor in de kamer stond een grote batterij voor de opgewekte energie, zo hadden ze als het een keer niet waaide nog reserves voor ongeveer een week. Ernaast stond een groot verdeelstation dat de opgewekte energie over alle systemen verdeelde. Achter in de zaal stond een grote, oude dieselgenerator voor het geval ze alsnog niet genoeg energie hadden of als een windmolen kapotging.

Het pronkstuk van de machinekamer stond echter in het midden van de zaal. Op drie stalen poten stond iets wat eruitzag als een gigantisch metaal ei, dat op zijn breedste punt een diameter van ongeveer twee meter had en in totaal zes meter hoog was. Vanuit het plafond liepen verscheidene metalen buizen de bovenkant van de machine in. Aan de onderkant liepen de buizen er weer uit, waarna ze over de vloer liepen en door een gat in de muur uit het zicht verdwenen. Aan het oppervlak van het gevaarte was een kleine, rechthoekige uitstulping bevestigd, waarop verschillende drukmeters en vele lampen te zien waren. Tevens liepen verscheidene elektriciteitskabels door de onderkant van de uitstulping het apparaat in.

Het was een filtratieapparaat, de belangrijkste machine van heel Acra. De machine zoog met behulp van rotorbladen lucht van buiten het dorp naar binnen. Deze lucht werd vervolgens door een serie van roosters en verschillende chemische processen van de giftige mist gezuiverd. Het gifgas werd hierna weer naar buiten geblazen terwijl de gezuiverde lucht werd verspreid door het dorp door een serie van buizen. Het apparaat werd vierentwintig uur per dag in de gaten gehouden om ervoor te zorgen dat er niet per ongeluk gifgas het dorp binnen zou komen. Er was altijd wel iemand aanwezig om het apparaat te controleren en in geval van nood de machine uit te zetten. Als extra beveiliging hadden alle mensen altijd een gasmasker bij de hand en konden de verbindingen tussen de verschillende hallen afgesloten worden om de verspreiding van het gas tegen te gaan.

De machine was niet zomaar verschenen in het dorp. In de eerste maanden van het dorp was de lucht in Acra nog niet gezuiverd. Zodra iemand door de hoofdingang naar buiten ging kwam er altijd wel een beetje van het gas het dorp binnen. Niet genoeg om dodelijk te zijn, maar wel genoeg om de mensen die het inademen behoorlijk ziek te maken. Hierdoor had iedereen in het dorp constant een gasmasker op, de enige keer dat ze het masker af konden zetten was als ze iets moesten eten of drinken. Op een dag was een groep vissers echter op een vrachtwagen van Novus gestuit, die op een nabijgelegen weg achtergelaten was. In de vrachtwagen vonden ze het apparaat. Toen ze zich realiseerde wat ze gevonden hadden, stuurden ze iedereen in het dorp op de vrachtwagen af om het voertuig te repareren om zo de machine veilig naar het dorp te brengen. Na een aantal maanden hard gewerkt te hebben was het hen uiteindelijk gelukt om de machine aan de praat te krijgen. Sindsdien was het leven in Acra een stuk aangenamer geworden. De vrachtwagen hadden ze achteraf in een rivier gedumpt; als buitenstaanders wisten dat ze Novus-technologie in hun bezit hadden zou dat alleen maar voor problemen zorgen.

Walter ging de twee voor naar de verhoging voorin de zaal. James en Robbert keken elkaar aan, als er iets mis was met de filtratiemachine was dat inderdaad een groter probleem dan het gebrek aan medicijnen. Walter draaide zich om. 'Ik zal er niet omheen draaien jongens, we hebben een probleem,' zei hij. 'De toevoer van schone lucht naar het magazijn is kapot, een van de rotorbladen heeft het begeven door een ongeluk.'

Geschrokken keek Robbert hem aan. 'Hebben we dan geen reserves meer?'

'Helaas niet,' zei Walter. 'We hebben het laatste paar gebruikt bij het onderhoud van een van de windmolens vorige week.'

'Gelukkig komen er niet zoveel mensen in het magazijn,' zei James. 'In die zaal maakt een zuurstofgebrek tenminste niet zoveel uit.'

'Dat klopt,' zei Walter. 'Maar als mensen erachter komen dat het systeem in het magazijn niet goed werkt ontstaat er onrust die we zeker niet kunnen gebruiken. We kunnen het beter snel oplossen voordat het probleem verergert.'

'Ja dat snap ik wel, maar waar halen we extra onderdelen vandaan?' vroeg James.

Walter glimlachte. 'Dat probleem hebben wij al opgelost, we hebben heus niet stilgezeten terwijl jij bezig was met je doktersbezoek. Kom maar mee.'

Het drietal liep door de machinekamer terug naar de vertrekken van Walter. James keek om zich heen naar alle mensen in Acra die het druk hadden met hun dagelijkse bezigheden. Als de filtratiemachine het begaf zou het hele leven van de dorpsbewoners overhoopgegooid worden. Ze liepen Walters kantoor binnen en namen plaats aan zijn bureau.

Walter deed een la open en haalde een aantal grote kaarten van de omgeving van Acra tevoorschijn. Hij wees een locatie in de stad aan. 'Er is een oud fabriekspand waar vroeger ventilatiesystemen werden gemaakt, ongeveer twee uur rijden van hier. Als jullie straks vertrekken kunnen we voor morgenochtend de reparaties al hebben uitgevoerd.'

James keerde zich tot Robbert. 'Ik zeg dat we over een half uur al kunnen vertrekken.'

Robbert ging akkoord. 'Ik ga mijn spullen alvast pakken en dan zie ik je bij de ingang wel, afgesproken?' James knikte en Robbert verliet het kantoor al. James richtte zich echter nog even tot Walter. 'Is er nog een reden waarom uiteraard wij deze trip mogen maken?' vroeg hij.

Walter zuchtte lachend. 'Jullie hebben al zoveel meegemaakt dat ik weet dat ik jullie dit kan toevertrouwen,' zei hij.

'Bovendien zijn jullie nog jong en fit genoeg om deze missie snel uit te kunnen voeren. Als ik een hele groep zou sturen zou dat alleen maar aandacht trekken.'

James knikte begrijpend. 'Voor ik vertrek wil ik mijn zus graag nog even laten weten dat ik nog leef, heb jij haar toevallig gezien?'

'Volgens mij was ze vandaag aan het helpen met oogsten op de akkers,' zei Walter.

'Oké, bedankt,' zei James. 'Dan ga ik haar maar eens zoeken.'

Terwijl hij het gebouw verliet zuchtte hij, in deze wereld was er geen tijd voor recreatie. Er was altijd wel iets te doen, een nieuwe taak of een nieuw probleem, daar was geen ontkomen aan. James legde zich erbij neer, schudde de gedachte uit zijn hoofd en vervolgde zijn weg.